

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **SCHROM FARMS spol. s r.o.**, se sídlem Velké Albrechtice 327, zastoupen JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad vlády České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2024, č. j. 10 A 146/2023-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně, JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D., advokátky.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 22. 8. 2023 požádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v relevantním znění (dále jen „informační zákon“), žalovaného o poskytnutí následujících informací v souvislosti s usnesením vlády č. 697 ze dne 17. srpna 2022:

„1) část III materiálu čj. 994/22, která dle bodu I. usnesení obsahuje návrh dalšího postupu České republiky ve věci auditního šetření ohledně možného střetu zájmů v zemědělské oblasti podle nařízení Evropského parlamentu a Rady 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie v návaznosti na ukončení auditního šetření;

2) zvukový záznam z části jednání vlády konaného dne 17. srpna 2022, které se týkalo projednávání a schvalování usnesení nebo se k obsahu usnesení jinak věcně vztahovalo, a to včetně jakýchkoli diskusí členů vlády a dalších zúčastněných osob ohledně;

- i. návrhu dalšího postupu České republiky ve věci auditního šetření ohledně možného střetu zájmů v zemědělské oblasti podle nařízení Evropského parlamentu a Rady 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie v návaznosti na ukončení auditního šetření;*
- ii. vyslovení souhlasu s postupem nepodávat žalobu proti Prováděcímu rozhodnutí Komise 2022/908;*
- iii. pokynu náměstkovi ministra zahraničních věcí pro řízení sekce právní a konzulární vzít zpět žalobu České republiky ze dne 28. května 2020 (v návaznosti na usnesení vlády ze dne 25. května 2020 č. 574) proti Prováděcímu rozhodnutí Evropské komise ze dne 30. března 2020, kterým se pozastavují průběžné platby spojené s Programem rozvoje venkova České republiky za období 2014-2020 a související s výdaji uskutečněnými v období od 16. října 2018 do 31. prosince 2018.“*

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 9. 2023, č. j. 37785/2023-UVCR-3, žalobcovu žádost podle § 15 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g) a § 8a informačního zákona odmítl. Žalovaný konstatoval, že žalobcem požadovaný materiál č. j. 994/22 obsahuje podrobný návrh dalšího postupu ve vztahu k ukončenému auditnímu šetření Evropské komise v oblasti zemědělských dotací zpracovaný Státním zemědělským intervenčním fondem (SZIF), včetně shrnutí průběhu auditního šetření a opatření přijatých ze strany SZIF v návaznosti na předběžná zjištění. Materiál se týká především nenárokových/investičních dotací ve vztahu k problematice střetu zájmů u společností ze skupiny AGROFERT (například u projektu žalobce) dle závěrů závěrečné zprávy, posouzení právního postavení SZIF a v neposlední řadě rovněž detailně rozebírá varianty dalšího postupu. Žalobce přitom doručil SZIF dne 28. 10. 2017 žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova na projekt „Modernizace farmy – Bílovec“ a dne 14. 8. 2018 podepsal dohodu o poskytnutí dotace, která mu byla vyplacena dne 5. 11. 2018. S ohledem na průběh auditního šetření, potažmo na výsledek prováděcího rozhodnutí Evropské komise ze dne 8. 6. 2022 a výsledek souhrnné zprávy Generálního ředitelství pro zemědělství a rozvoj venkova oznámil SZIF dne 9. 9. 2022 žalobci zahájení správního řízení o uložení povinnosti dotaci vrátit. SZIF poté dne 14. 8. 2023 vydal rozhodnutí, kterým žalobci uložil povinnost vrátit poskytnutou dotaci a v době rozhodování žalovaného probíhalo odvolací řízení u Ministerstva zemědělství. S ohledem na to, že s žalobcem bylo vedeno doposud pravomocně neskončené správní řízení o vrácení dotace, jehož účastníkem je vedle žalobce i SZIF a žalobcem požadovaná část III materiálu č. j. 994/22 byla vytvořena v přímé souvislosti s tímto probíhajícím správním řízením, nelze informaci s odkazem na § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona poskytnout, neboť by mohla ohrozit rovnost účastníků daného řízení. K žádosti žalobce o poskytnutí záznamů z jednání vlády žalovaný nejprve zdůraznil, že schůze vlády jsou neveřejné a záznamy z nich jsou toliko interní pracovní pomůckou, aniž by se jednalo o informace k jakémukoliv zveřejnění. Právo poslechu takového záznamu pak mají pouze členové vlády a vedoucí žalovaného, případně ostatní osoby pověřené členem vlády. Záznam navíc obsahuje rozpravy členů vlády, které mohou být považovány za projevy osobní povahy, kterým je poskytována ochrana dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Žalobcem požadované informace by bylo možné dle § 8a informačního zákona poskytnout třetím osobám pouze v případě, že by s tím osoby, které učinily projevy osobní povahy, souhlasily, k čemuž v tomto případě nedošlo.

pokračování

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce rozklad, který vedoucí žalovaného rozhodnutím ze dne 12. 10. 2023, č. j. 37785/2023-UVCR-7, zamítla. Vedoucí žalovaného korigovala závěr žalovaného ohledně aplikace § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona v tom smyslu, že dala žalobci za pravdu, že na SZIF, který ve zmiňovaném správním řízení vystupuje jako správní orgán I. stupně, nelze hledět jako na účastníka řízení, jehož procesní práva by mohla být poskytnutím informací ohrožena. Ze zjištění žalovaného a ze spisové dokumentace však dle ní vyplynuly jiné skutečnosti vedoucí k odepření informace dle totožného ustanovení. Požadovaná informace byla vládě předložena Ministerstvem zemědělství, které je ústředním orgánem státní správy pro oblast zemědělství, přičemž informace se týká řízení vedeného Evropskou komisí ohledně možného střetu zájmů Ing. Andreje Babiše ve vztahu k nárokům na dotace uplatněným společnostmi spadajícími do skupiny AGROFERT, tedy i žalobce, a možností postupu ČR, resp. právě Ministerstva zemědělství v tomto řízení. Ministerstvo zemědělství je nadřízeným správním orgánem příslušným k rozhodování o odvolání žalobce proti rozhodnutí SZIF, přičemž existuje velmi pravděpodobná možnost, že pokud žalobce se svým odvoláním nebude úspěšný, podá žalobu ke správnímu soudu. V takovém soudním řízení by Ministerstvo zemědělství vystupovalo jako účastník řízení a poskytnutím materiálu obsahujícího rozbor pozice České republiky v oblasti dotací poskytovaných z fondů Evropské unie v oblasti působnosti Ministerstva zemědělství by rovnost účastníků tohoto soudního řízení mohla být ohrožena, neboť žalobce by tak získal přístup k interním informacím druhého účastníka řízení, které by v rámci tohoto řízení mohl využít ve svůj prospěch. Vzhledem k tomu, že předmět potenciálního soudního řízení v podobě práva žalobce na poskytnutí dotace nepochybně přímo souvisí se zmiňovaným řízením vedeným Evropskou komisí, lze mít za to, že je splněna podmínka přímé souvislosti vzniku požadované informace se soudním řízením.

[4] Pokud jde o záznamy z jednání vlády, vedoucí žalovaného zdůraznila, že vedle § 8a informačního zákona je třeba vzít v úvahu i povahu jednání vlády. Byť je výslovná úprava neveřejnosti tohoto jednání obsažena pouze v Jednacím řádu vlády jakožto interním předpisu, vychází z obecných ústavních základů dělby moci formulovaných v Ústavě ČR. Dle čl. 64 odst. 2 Ústavy je k účasti na schůzích vlády výslovně oprávněn (pouze) prezident republiky a zatímco veřejnost schůzí obou komor Parlamentu ČR, stanovená v čl. 36 Ústavy, odpovídá jejich povaze jako přímo volených orgánů, u nichž široká informovanost o jejich jednání zajišťuje možnost kontroly ze strany veřejnosti, veřejnost jednání vlády, která není volena, ale jmenována prezidentem republiky a která je ze své činnosti odpovědná Poslanecké sněmovně, jejíž důvěru potřebuje k výkonu své činnosti, v Ústavě zakotvena není. To je podle vedoucí žalovaného dáno tím, že vláda jako vrcholný exekutivní orgán musí navenek vystupovat jednotně, neboť v opačném případě by to ohrožovalo nejen stabilitu samotné vlády, ale i stabilitu a zájmy celé České republiky. Vláda podle vedoucí žalovaného na svých schůzích projednává celou řadu rozličných materiálů a v souladu s Ústavou o nich rozhoduje usneseními, která jsou s výjimkou utajovaných informací veřejně dostupná na webových stránkách vlády, a to společně se zápisy z jednání vlády. Tyto dokumenty jsou pak podle vedoucí žalovaného jedinými relevantními výstupy z jednání vlády. Rozprava před přijetím usnesení vlády je poradou kolektivního exekutivního orgánu o tom, jak má rozhodnout. Členové tohoto kolektivního orgánu formulují své názory a postoje k projednávané věci, které se netýkají vždy jimi řízených resortů, a tedy někdy

mohou mít spíše osobní povahu. Tato porada probíhá na kolegiální a méně formalizované úrovni, kdy jednotlivé projevy jsou činěny s vědomím, že jak samotné jednání, tak i pořizovaný záznam jsou neveřejné. Obdobně podle vedoucí žalovaného probíhají porady ostatních kolektivních orgánů, např. soudních senátů či kolektivních správních orgánů podle obecných procesních předpisů.

[5] Vedoucí žalovaného shrnula, že úprava neveřejnosti jednání vlády v Jednacím řádu vlády vychází ze základních ústavních principů dělby moci a odlišností v podmínkách jednání kolektivních orgánů moci zákonodárné a výkonné. Využití záznamu pro účely poskytnutí informací dle informačního zákona by bylo možné pouze se souhlasem dotčených osob, které při jednání vlády učinily projevy osobní povahy, v opačném případě by bylo nutné projevy osobní povahy z informací vyloučit. Vedoucí žalovaného v této souvislosti dodala, že hranice mezi tím, co lze při neveřejném jednání považovat za projev osobní povahy a co nikoliv, je neostrá. I kdyby se totiž některá část projevu týkala projednávané věci, bylo by zjevně možné takový projev nebo přinejmenším některé jeho aspekty považovat s ohledem na formu jeho vyjádření za projev osobní povahy a posouzení možnosti dílčí anonymizace by bylo značně komplikované. Přitom na obsah a formu vyjádření členů vlády i dalších na jednání vlády zúčastněných osob má významný vliv právě skutečnost, že je záznam pořizován pouze jako pracovní pomůcka sloužící výhradně pro potřeby členů vlády. Podle vedoucí žalovaného by pokus o oddělení pasáží záznamů zachycujících projevy osobní povahy či osobní údaje od zbývajících částí těchto záznamů byl do značné míry subjektivní a obtížně přezkoumatelný.

[6] Vedoucí žalovaného uzavřela, že důvodem pro odmítnutí žádosti není samotná neveřejnost jednání vlády, ale z ní vyplývající podmínky pořízení a použití daného zvukového záznamu a právní úprava poskytující ochranu subjektům osobních údajů před jejich neoprávněným zpracováním, a tedy také poskytnutím třetím osobám a ochranu projevům osobní povahy. Vedoucí žalovaného měla tedy za to, že § 8a informačního zákona byl v této věci použit zákonným způsobem.

[7] Proti rozhodnutí vedoucí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 11. 3. 2024, č. j. 10 A 146/2023-73, rozhodnutí vedoucí žalovaného bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Městský soud připomněl, že zatímco žalovaný uzavřel, že část III materiálu č. j. 994/22 není možné žalobci poskytnout, neboť vznikla v souvislosti s probíhajícím správním řízením, jehož účastníkem byl kromě žalobce i SZIF, a poskytnutím informace by mohlo dojít k zásahu do práv SZIF, resp. k ohrožení rovnosti účastníků daného řízení, vedoucí žalovaného změnila právní posouzení v tom smyslu, že probíhající správní řízení s největší pravděpodobností vyústí v řízení soudní, jehož účastníkem bude Ministerstvo zemědělství a žalobce a v němž by již poskytnutím informací mohlo k porušení rovnosti účastníků dojít. Skutkový stav tedy sice byl žalovaným zjištěn dostatečně, avšak vedoucí žalovaného nahradila úvahy žalovaného vlastními úvahami o budoucím vývoji daného řízení, ačkoliv žádné nové podklady neobstarávala a neprováděla v tomto směru dokazování. Vzhledem k tomu, že žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí o souvislosti s případným soudním řízením vůbec nehovořil a jako možného dotčeného účastníka řízení ministerstvo nezmínil,

pokračování

žalobce ve svém rozkladu proti takovým úvahám vůbec nebrojil. Ohradil se právě proti tomu, že SZIF jakožto správní orgán, který vedl správní řízení s žalobcem, nemohl být účastníkem řízení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Tím, že vedoucí žalovaného dala žalobci za pravdu, avšak doplnila, že takovým účastníkem – ovšem jiného řízení – je Ministerstvo zemědělství, zcela odňala žalobci jednu instanci, neboť proti těmto závěrům nemohl žalobce brojit v rozkladu. Žalobce tak objektivně neměl možnost se závěrem vedoucí žalovaného polemizovat. Městský soud uzavřel, že argumenty použité vedoucí žalovaného, jimiž odůvodnila žalobou napadené rozhodnutí, tak pro žalobce s ohledem na dosavadní průběh řízení, obsah učiněných úkonů a uplatněné námitky byly překvapivé.

[9] Městský soud se navíc neztotožnil s názorem žalovaného, že správní řád, resp. jeho úprava odvolacího řízení, z níž judikatura dovodila i zákaz překvapivých rozhodnutí o odvolání (rozkladu), se v případě postupu podle informačního zákona neuplatní. Podle § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle informačního zákona pro odvolací řízení ustanovení správního řádu, tedy bezesporu i § 90 správního řádu upravující postup odvolacího orgánu při jeho rozhodování. Je sice pravdou, že § 16 odst. 3 a 4 informačního zákona stanoví poměrně přísné lhůty k vydání rozhodnutí o odvolání a rozkladu, to však podle městského soudu neznámá, že by měla být žadateli odňata možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí o odvolání (rozkladu) s odlišným právním názorem. Striktně vymezené lhůty v § 16 informačního zákona jsou zakotveny za účelem ochrany práv žadatelů, aby o jejich žádosti, resp. odvolání či rozkladu bylo rozhodnuto co nejdříve a nedošlo k neúměrnému zásahu do jejich práv. Bylo by nelogické, aby úpravou stanovenou ve prospěch žadatele o informace došlo k vyloučení povinnosti seznámit žadatele se změnou právního názoru před vydáním rozhodnutí o odvolání či rozkladu, což by mělo za následek zásah do žadatelových práv spočívající ve vydání překvapivého rozhodnutí. Městský soud odkázal v tomto ohledu rovněž na komentářovou literaturu s tím, že závěry vyplývající z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ohledně povinnosti odvolacího orgánu seznámit žadatele o informace se změnou svého právního názoru, pokud by jeho závěr mohl být pro žadatele překvapivý, je třeba vztáhnout i na případ žalobce.

[10] Překvapivosti žalobou napadeného rozhodnutí by vedoucí žalovaného podle názoru městského soudu rovněž zabránila, pokud by prvostupňové rozhodnutí zrušila a věc vrátila žalovanému k novému projednání, jestliže se tedy obávala zmeškání zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Ani tak však vedoucí žalovaného nepostupovala a namísto toho vydala překvapivé rozhodnutí. Tato vada řízení mohla mít podle městského soudu nesporně vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce býval mohl svým vyjádřením před vydáním samotného rozhodnutí závěry vedoucí žalovaného zvrátit.

[11] Městský soud se dále zabýval tím, zda žalovaný důvodně odmítl žalobci poskytnout zvukový záznam z jednání vlády. Podle městského soudu se na první pohled zdá, že žalovaný neposkytnutí zvukového záznamu vystavěl na dvou důvodech, a to jednak na povaze schůzí vlády a jednak na projevech osobní povahy a projevech obsahujících osobní údaje. Přitom úvahy o neveřejnosti jednání vlády, kolektivním rozhodování, možnostech

účasti na schůzích vlády, případně o principech dělby moci nejsou podle městského soudu zákonnými důvody pro odmítnutí poskytnutí informace dle informačního zákona, ale nanejvýš úvahami *de lege ferenda*. Městský soud však připustil, že zejména vedoucí žalovaného dala tyto okolnosti do souvislosti s důvodem odmítnutí této části žádosti dle § 8a informačního zákona. Žalovaný však nebyl podle městského soudu oprávněn celý požadovaný záznam dle § 8a informačního zákona bez dalšího odmítnout s odůvodněním, že nelze od sebe oddělit jeho části obsahující projevy osobní povahy či osobní údaje od částí, které je neobsahují. Žalovaný měl naopak podle městského soudu posoudit s ohledem na konkrétní obsah zvukového záznamu a ve světle okolností případu (zejména nevěřejnosti jednání), zda a které jednotlivé části záznamu lze považovat za projevy osobní povahy nebo osobní údaje ve smyslu § 8a informačního zákona, tedy zda má příslušná pasáž záznamu vazbu na soukromí či fyzickou nebo duševní integritu konkrétní osoby, či nikoliv, a zároveň se měl žalovaný zabývat i tím, kdo na jednání vlády hovořil a zda je taková osoba dle hlasu identifikovatelná a poskytnutím záznamu by tedy hrozilo poskytnutí osobních údajů.

[12] Pokud by některé dílčí části záznamu nakonec žalovaný identifikoval jako projevy osobní povahy či osobní údaje, měl na základě příslušných právních předpisů posoudit, zda jsou dány podmínky pro jejich poskytnutí. Přitom měl žalovaný vzít v úvahu, že není třeba souhlasu dotčené osoby s poskytnutím jejích osobních údajů, pokud se tak má stát na základě zákonné povinnosti (zejména § 8a odst. 2 nebo § 8b informačního zákona). V případě, že by žalovaný shledal, že pro poskytnutí informace je souhlasu dotčené osoby třeba, měl souhlas dotčených osob aktivně zjišťovat, a to rovněž s ohledem na nutnost ochrany jejich práv při daném postupu. Pakliže by souhlas nebyl udělen, měl žalovaný podle názoru městského soudu přesto provést test proporcionality, při kterém by vážil právo na informace oproti právu na soukromí. Teprve za předpokladu, že by převážilo právo na ochranu soukromí, by byl žalovaný oprávněn požadovanou informaci či její část odmítnout.

[13] Městský soud uzavřel, že v první řadě je žalobou napadené rozhodnutí v otázce, co konkrétně je na požadovaném zvukovém záznamu jednání vlády projevem osobní povahy či osobním údajem, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[14] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž nesouhlasil s tím, že by rozkladové rozhodnutí mělo být pro žalobce natolik překvapivé, že by tím byl dán důvod pro jeho zrušení. Městský soud podle něj ve svém rozsudku nepřesně interpretoval část úvahy vedoucí stěžovatele, o kterou je opřen závěr, že je dán důvod pro odepření požadované informace podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Dle stěžovatele městský soud nesprávně naznačil, že vedoucí stěžovatele při svém rozhodování předjímala výsledek správního řízení vedeného SZIF, resp. Ministerstvem zemědělství. Předpoklad vyjádřený v žalobou napadeném rozhodnutí se týkal pouze pravděpodobnosti podání správní žaloby v případě, že by žalobce v daném správním řízení nebyl úspěšný.

[15] Stěžovatel je přesvědčen, že pro posouzení věci je naopak podstatné, že nedošlo k žádné změně aplikovaného ustanovení, na jehož základě bylo poskytnutí informace odmítnuto. Pokud vedoucí stěžovatele vycházela v rozkladovém řízení ze skutkových

pokračování

zjištění učiněných v řízení v prvním stupni, pak to, že k závěru o aplikaci § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona dospěla na základě odlišných úvah, nelze považovat za natolik zásadní změnu hodnocení věci, aby vyžadovala buď seznámení žalobce s tímto odlišným hodnocením, anebo zrušení prvostupňového rozhodnutí. Informační zákon s obdobnou procesní možností počítá v § 16 odst. 4 pouze pro případy, kdy dojde k doplnění údajů potřebných pro rozhodnutí, což se v daném případě nenastalo. Je obtížně představitelné, že by ve lhůtě pro rozhodnutí o rozkladu, která činí 15 pracovních dnů a kterou nelze, s výjimkou zmiňovaného případu doplňování spisu podle § 16 odst. 4 informačního zákona, prodloužit, bylo možné stihnout projednat věc v rozkladové komisi a případně seznámit účastníka ještě před vydáním rozhodnutí s touto změnou právního názoru. Městský soud své závěry o nutnosti seznamování účastníka s možným jiným hodnocením učiněných skutkových zjištění opírá o nepřiléhavou judikaturu. Není jasné, z čeho městský soud dovodil, že by vedoucí stěžovatele měla seznamovat účastníka řízení před vydáním rozhodnutí se svými právními názory.

[16] Pokud jde o požadovaný zvukový záznam z jednání vlády, stěžovatel má za to, že neveřejnost tohoto jednání jako důvod pro neposkytnutí některých informací bez dalšího nelze pominout, a to vzhledem k významu otázek, které vláda řeší. Z judikatury podle stěžovatele plyne, že kromě důvodů odmítnutí poskytnutí informace vyplývajících přímo z informačního zákona existují i jiné důvody pro odmítnutí žádosti. Stěžovatel za další takový důvod považuje v případě záznamů z neveřejných jednání orgánů veřejné moci právě skutečnost, že jde o jednání neveřejná, neboť opačný přístup by neveřejnost těchto jednání vlastně vyloučil. Neveřejnost jednání z podstaty věci zahrnuje nejen nemožnost přítomnosti jiných osob, ale také nemožnost zveřejnění zvukového záznamu z takového jednání. Stěžovatel má za to, že v případě jednání vlády jejich neveřejnost vyplývá přímo z Ústavy, proto se nelze ztotožnit s názorem městského soudu, že možnost odmítnutí poskytnout zvukový záznam z jednání vlády by musela být výslovně upravena v zákoně. Důvod pro odmítnutí žádosti lze spatřovat již v samotné povaze jednání vlády, proto lze posuzování konkrétního obsahu záznamu jednání považovat za nadbytečné. Judikatura zmíněná městským soudem není dle stěžovatele na nyní posuzovanou věc přílehlavá. Navíc poskytnutím záznamu by byla nepřímou přinejmenším částečně poskytnuta informace podle bodu 1 žádosti žalobce, tedy informace, u níž je podle názoru stěžovatele nepochybně dán zákonem výslovně upravený důvod odmítnutí. Stěžovatel má za to, že tato překážka je dílčím aspektem obecnějšího důvodu spočívajícího v povaze jednání vlády, tedy jeho neveřejnosti, jakkoli ho takto stěžovatel ve svém rozhodnutí neformuloval.

[17] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[18] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že rozkladové rozhodnutí obsahovalo zcela jiné odůvodnění než rozhodnutí vydané v prvním stupni, jehož úvahy rozkladové rozhodnutí nahradilo. S novým odůvodněním pak byl žalobce seznámen až v okamžiku, kdy na něj v rámci správního řízení nemohl nijak reagovat. Vedoucí stěžovatele mohla v každém případě prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit stěžovateli k novému projednání a nebránila jí v tom ani speciální úprava dle § 16 odst. 4 informačního zákona.

Posouzení, zda skutečnosti uvedené v rozhodnutí povinného subjektu jsou dostačující pro odmítnutí požadovaných informací na základě výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, je nepochybně i otázkou právní. Žalobce připomněl, že povinnost poskytovat informace podle informačního zákona se vztahuje i na vládu. Bez významu je z pohledu informačního zákona, že pravidla jednání vlády mají svůj základ v Ústavě, neboť i právo na informace je ústavně zaručeným právem. Neveřejnost jednání vlády neznamená sama o sobě nemožnost poskytnutí záznamu z jednání vlády postupem podle informačního zákona, což plyne též z judikatury Nejvyššího správního soudu. Zvukový záznam z jednání vlády je informací ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona a jeho poskytnutí lze odmítnout pouze ze zákonných důvodů. Stěžovatel, resp. jeho vedoucí ve svých rozhodnutích odkázali na výluky z informační povinnosti podle § 8a informačního zákona, která podle nich odůvodňuje odepřít požadovaný zvukový záznam jako celek. Městský soud tedy dle žalobce správně poukázal na to, že skutečnost, že požadovaný zvukový záznam obsahuje či může obsahovat projevy osobní povahy nebo osobní údaje, sama o sobě neoprávnjuje stěžovatele odmítnout poskytnutí zvukového záznamu jako celku. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřený zaměstnanec s právním vzděláním, které je požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je v zásadě vázán důvody kasační stížnosti. Není tedy povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, publ. pod č. 1789/2009 Sb. NSS; všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry městského soudu, konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení městského soudu. Povinností stěžovatele tudíž je sdělit, z jakých důvodů závěry městského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím. Obsah a kvalita kasační stížnosti v tomto ohledu předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. rozsah jeho přezkumné činnosti.

pokračování

[22] Dále je třeba uvést, že městský soud skutečně poměrně nepřesně reprodukoval závěry vedoucí stěžovatele vztahující se k tomu, že je dán důvod pro odepření požadovaného materiálu dle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, neboť v rekapitulační části rozsudku (v bodě 6) uvedl: „*Ministerstvo bude rozhodovat o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Fondu, přičemž je velice pravděpodobné, že žalobkyně se svým odvoláním nebude úspěšná a podá žalobu.*“ Vedoucí stěžovatele přitom na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí konstatovala, že „*existuje velmi pravděpodobná možnost, že nebude-li žadatelka se svým odvoláním proti rozhodnutí Fondu vydanému ve shora uvedeném řízení o vrácení dotace úspěšná, obrátí se s žalobou proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství o jejím odvolání na správní soud*“; nepředjímala tedy výsledek daného správního řízení. Tato dílčí nepřesnost je však obsažena, jak již bylo zmíněno, především v narativní části napadeného rozsudku a neměla žádný vliv na jeho zákonnost.

[23] Městskému soudu lze naopak přisvědčit v jeho závěru o překvapivosti rozkladového rozhodnutí vedoucí stěžovatele.

[24] Podle § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu, „*[n]estanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas*“. Podle § 152 odst. 5 správního řádu, „*[n]evylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání*“. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, „*[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti*“. Podle § 90 odst. 3 správního řádu „*[o]dvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem*“.

[25] V mezích těchto ustanovení správního řádu tedy rozhodnutí o rozkladu může změnit výrok či pouze odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí. Pokud jde ovšem o změnu pouze odůvodnění, pod nímž si lze představit korekci, upřesnění či doplnění odůvodnění správního rozhodnutí vydaného v prvním stupni v odůvodnění rozkladového rozhodnutí, jehož výrokem je rozklad zamítnut (srov. Vedral, J., *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 771 a 772), omezení v § 152 odst. 6 písm. a) či § 90 odst. 3 správního řádu na něj z povahy věci nedopadají. Na druhé straně však judikatura dovodila, že zákaz vydání překvapivých odvolacích či rozkladových rozhodnutí, tedy takových, u nichž vzniká „*újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se*“ ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu (viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel F., Marek, D. *Správní řád. 2. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 517), je nutné vzhledem k tomu, že jde o

jednu ze záruk ústavního práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), uplatňovat i v některých dalších případech než jen v těch, kdy by tato újma (ztráta jedné instance) hrozila účastníku řízení, jemuž je v tomto řízení ukládána povinnost.

[26] Městský soud nepochybil, pokud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publ. pod č. 3837/2019 Sb. NSS. Zdejší soud v tomto rozsudku mj. konstatoval, že odvolací orgán je oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně od správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni. Má ovšem povinnost účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení bylo s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé. I když se tento judikát týkal řízení o odvolání, jeho závěry, jak již bylo vysvětleno, dopadají i na řízení o rozkladu.

[27] V této souvislosti přitom není podstatné, že, jak namítá stěžovatel, ve věci posuzované uvedeným rozsudkem došlo, na rozdíl od nynější věci, i ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí, nikoliv pouze ke změně odůvodnění. Zásadní je, zda je odvolací (rozkladové) rozhodnutí založeno na odlišném právním posouzení věci, které by bylo pro účastníka či účastníky řízení s ohledem na jeho dosavadní průběh překvapivé. To ostatně dokládá i následující pasáž odůvodnění zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu: *„Pokud by odvolací orgán ponechal výrok rozhodnutí nedotčen, ale veškeré závěry a argumenty správního orgánu prvního stupně by nahradil svými vlastními, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. října 2012, č. j. 9 Ca 144/2009-102). I potřebu významné změny či doplnění odůvodnění v důsledku odlišného právního náhledu odvolacího orgánu je ale možné řešit procesně korektním způsobem. Postačuje, když odvolací orgán umožní účastníkům řízení, aby se v odvolacím řízení k možnému novému právnímu posouzení věci vyjádřili (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. dubna 2009, č. j. 7 As 59/2008-85, č. 2480/2012 Sb. NSS).“*

[28] Ve věci nyní posuzované není sporné, že vedoucí stěžovatele v rozkladovém řízení nedoplňovala dokazování či další podklady rozhodnutí; netížila ji tedy povinnost stanovená v § 36 odst. 3 správního řádu. Je též pravdou, že vedoucí stěžovatele nezměnila výrok prvostupňového rozhodnutí (naopak rozklad zamítla) a nedošlo ani k použití jiného ustanovení informačního zákona pro odmítnutí poskytnutí požadovaného materiálu, jehož se týkalo přijaté usnesení vlády [zůstal důvod odmítnutí podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona]. Prvostupňové rozhodnutí však bylo založeno na závěru, že poskytnutí požadované informace by mohlo zasáhnout do práv SZIF jako účastníka probíhajícího správního řízení a ohrozit tak rovnost účastníků tohoto řízení. Na základě podaného rozkladu však vedoucí stěžovatele toto odůvodnění poměrně podstatným způsobem změnila, když za možného dotčeného účastníka soudního (nikoliv správního) řízení označila namísto SZIF Ministerstvo zemědělství, a to na základě úvahy o tom, že správní řízení by mohlo v případě neúspěchu žalobce odvolání vyústit v řízení soudní. Nejde tedy jen o změnu výlučně právního posouzení, ale i o jisté předjímání budoucího vývoje skutkového stavu, k němuž se žalobce do té doby neměl možnost vyjádřit. Rozkladové rozhodnutí tedy mohlo být pro žalobce překvapivé z toho důvodu, že vedoucí stěžovatele žalobce předem neupozornila na toto odlišné hodnocení věci a nedala mu

pokračování

možnost se k němu vyjádřit a v rozkladovém řízení proti tomuto závěru argumentovat (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).

[29] Stěžovateli nelze přisvědčit, že popsanou obecnou právní úpravu ani judikaturu týkající se zákazu překvapivosti odvolacího, resp. rozkladového rozhodnutí není možné použít ve věcech týkajících se poskytování informací, a to s ohledem na zvláštní právní úpravu obsaženou v § 16 informačního zákona. Informační zákon totiž ve svém § 16 odst. 3 nad rámec obecné úpravy ve správním řádu pouze stanoví lhůtu 15 dnů pro rozhodnutí o odvolání (běžící ode dne předložení odvolání povinným subjektem) a 15 pracovních dnů pro rozhodnutí o rozkladu (běžící ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu), přičemž danou lhůtu nelze prodloužit. Výjimkou je pak dle § 16 odst. 4 informačního zákona situace, kdy je nezbytné obstarat pro rozhodnutí nové podklady. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v závěru, že § 16 odst. 3 informačního zákona, který stanoví striktní (avšak pořádkovou, nikoliv propadnou) lhůtu mj. pro vydání rozhodnutí o rozkladu, je primárně určen k ochraně práv žadatele, resp. k zajištění rychlého vyřízení žádosti, nikoli k tomu, aby byla žadateli odňata možnost seznámit se s odlišným hodnocením věci ze strany toho, kdo rozhoduje o rozkladu, a argumentovat proti němu. Také z komentářové literatury plyne, že mj. § 90 odst. 1 správního řádu, z něhož judikatura dovodila zákaz překvapivých rozhodnutí, je pro rozhodnutí o odvolání či rozkladu podle § 16 informačního zákona plně aplikovatelný (viz např. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, s. 843). Byť tedy měla vedoucí stěžovatele zákonem stanovenou povinnost rozhodnout v poměrně krátké lhůtě 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu žalobce stěžovateli (a to navíc na základě návrhu rozkladové komise), není možné zcela opomenout její povinnost upozornit žalobce na odlišné hodnocení věci a vyvarovat se toho, aby vydala pro žalobce překvapivé rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zároveň souhlasí s žalobcem, že pokud byla vedoucí stěžovatele v daném ohledu v časové tísní, nic jí nebránilo pro uvedené pochybení rozhodnutí stěžovatele vydané v prvním stupni zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

[30] Pokud jde o námitku stěžovatele vztahující se k závěrům městského soudu týkajícím se odmítnutí poskytnutí zvukového záznamu z příslušné části jednání vlády, musí Nejvyšší správní soud vyjádřit určité sympatie k argumentaci vedoucí stěžovatele ohledně ústavní role vlády, jak je obsažena v žalobou napadeném rozhodnutí a shrnuta výše. Rovněž Nejvyšší správní soud má za to, že pokud vláda bude prostřednictvím stěžovatele nucena poskytovat podle informačního zákona (tedy komukoli, včetně médií) zvukové záznamy ze svého jednání (a nepřestane je z tohoto důvodu raději vůbec pořizovat), bude tím vážně narušena její činnost jakožto vrcholného orgánu výkonné moci (čl. 67 odst. 1 Ústavy). Lze důvodně předpokládat, že v takovém případě budou členové vlády namísto snahy o upřímné hledání věcného řešení projednávaných otázek, a to i za pomoci neformálního tónu diskuse a upřímného „vyříkávání si“ podstaty posuzovaných problémů, motivováni spíše k autocenzuře a k formálním politickým exhibicím, na jaké jsme zvyklí z parlamentních debat. Tam skutečně vyhrocená politická debata jistě patří, na jednání vlády, byť může být i koaliční, tedy složená z různých politických stran, a tedy i z členů zastávajících různé

politické názory, však má převládat otevřenost, efektivita a věcnost, k nimž nepochybně napomáhá neveřejnost tohoto jednání.

[31] Zároveň však Nejvyšší správní soud musí přihlídnout k tomu, že ani vedoucí stěžovatele si v žalobou napadeném rozhodnutí nemohla dovolit ignorovat skutečnost, že obecným principem poskytování informací v režimu informačního zákona je, až na zákonem výslovně stanovené výjimky, úplná informační povinnost povinných subjektů, což znamená, že mají být poskytovány veškeré informace o činnosti povinných subjektů pouze s výjimkou informací, jejichž odepření výslovně předpokládá zákon (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 112/2013-30, či ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59), případně jejichž poskytnutí brání faktické důvody, např. situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67).

[32] Stěžovatel, resp. jeho vedoucí si byli vědomi i toho, že neveřejnost jednání vlády je jednak stanovena pouze vnitřním předpisem (čl. VI odst. 17 Jednacího řádu vlády, který byl přijat usnesením vlády ze dne 16. září 1998 č. 610 a novelizován pozdějšími vládními usneseními; totéž platí o příloze 3 Jednacího řádu vlády, jež stanoví Zásady pro pořizování zvukového záznamu z jednání schůze vlády a jeho využívání). Navíc, i kdyby byla neveřejnost jednání vlády stanovena obecně závazným právním předpisem, nepředstavovala by tato skutečnost sama o sobě důvod pro odepření záznamu z takového jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004-62, publ. pod č. 711/2005 Sb. NSS).

[33] Právě z tohoto důvodu již stěžovatel v rozhodnutí I. stupně sice v souvislosti s rolí vlády jakožto vrcholného exekutivního orgánu argumentoval neveřejností jejího jednání, avšak požadovaný zvukový záznam odmítl poskytnout ve výroku svého rozhodnutí s odkazem na § 8a informačního zákona. Vedoucí stěžovatele pak výslovně dala do souvislosti tuto ústavněprávní argumentaci, kterou podstatným způsobem rozvedla, s důvodem odepření dané informace dle § 8a odst. 1 informačního zákona, tedy právě z toho důvodu, že vzhledem k povaze jednání vlády a jeho neveřejnosti obsahují zvukové záznamy z tohoto jednání projevy osobní povahy, případně osobní údaje, přičemž podle názoru vedoucí stěžovatele nelze přesně oddělit jednotlivé pasáže tohoto záznamu, které projevy osobní povahy či osobní údaje obsahují a které nikoliv. Vedoucí stěžovatele výslovně uzavřela, že důvodem pro odmítnutí žádosti není samotná neveřejnost jednání vlády, ale z ní vyplývající podmínky pořízení a použití daného zvukového záznamu a právní úprava poskytující ochranu osobním údajům a projevům osobní povahy.

[34] Následně, jak již bylo shrnuto výše, městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že se na první pohled sice zdá, že stěžovatel neposkytnutí zvukového záznamu vystavěl na dvou důvodech, a to jednak na povaze schůzí vlády a jednak na projevech osobní povahy a projevech obsahujících osobní údaje, přičemž první z těchto důvodů městský soud označil za pouhé úvahy *de lege ferenda*, nicméně vzápětí soud zdůraznil, že zejména vedoucí stěžovatele dala povahu jednání vlády do souvislosti s důvodem odmítnutí této části žádosti dle § 8a informačního zákona. Následně se městský soud logicky věnoval podrobnému posuzování tohoto zákonného důvodu odepření informace, k němuž také směřovaly žalobní námitky. V rámci tohoto přezkoumání se městský soud v první řadě neztotožnil

pokračování

s názorem vedoucí stěžovatele, že nelze přesně oddělit jednotlivé pasáže požadovaného zvukového záznamu, které projevy osobní povahy či osobní údaje obsahují a které nikoliv, a že tudíž lze dle § 8a odst. 1 informačního zákona odmítnout poskytnutí celého tohoto záznamu. Městský soud měl naopak za to, že je povinností stěžovatele jakožto povinného subjektu posoudit s ohledem na konkrétní obsah zvukového záznamu a ve světle okolností případu (zejména neverejnosti jednání), zda a které jednotlivé části záznamu lze považovat za projevy osobní povahy nebo osobní údaje ve smyslu § 8a informačního zákona, a od toho pak odvíjet další výše popsané kroky. Vzhledem k tomu, že tak stěžovatel ani jeho vedoucí neučinili, shledal městský soud jejich rozhodnutí v této části nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů.

[35] Proti těmto ani navazujícím závěrům městského soudu, jak byly shrnuty výše, stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nebrojí, nemůže se jimi tedy v nynějším řízení zabývat ani Nejvyšší správní soud. Stěžovatel naopak paradoxně, jak sám v kasační stížnosti připouští, založil tuto svou kasační stížnost na závěrech, k nimž on sám ani jeho vedoucí vůbec nedospěli a které tudíž ani městský soud nemohl přezkoumat, tedy na tom, jako by odepření poskytnutí požadovaného zvukového záznamu bylo ve výroku i v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí založeno výlučně na konkrétních ustanoveních Ústavy definujících roli vlády. Tak tomu ovšem nebylo, a tedy ani zákonností tohoto, v daném případě hypotetického, důvodu odmítnutí poskytnutí požadované informace se nemůže Nejvyšší správní soud v nynějším případě zabývat.

[36] Obdobně nebyla žalobou napadená rozhodnutí primárně založena na úvaze, dle níž by poskytnutím zvukového záznamu byla částečně poskytnuta také informace podle bodu 1. žádosti žalobce, tedy informace, u níž je podle názoru stěžovatele nepochybně dán zákonem výslovně upravený důvod odmítnutí (jehož zákonnost ovšem správní soudy vzhledem k výše popsané vadě rozkladového řízení rovněž dosud nepřezkoumaly). Ani tento argument stěžovatele uvedený v kasační stížnosti tedy nemůže obstát.

IV.

Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. V řízení před Nejvyšším správním soudem byl žalobce zastoupen advokátkou JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., takže mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“). Od 1. 1. 2025 sice nabyla účinnosti novela advokátního tarifu vyhláškou č. 258/2024 Sb., nicméně dle přechodného

ustanovení čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb. přísluší advokátovi za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí její účinnosti odměna podle dosavadního znění advokátního tarifu.

[39] To je i případ nyní posuzované věci, kdy zástupkyně žalobce učinila dne 15. 4. 2024 v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (vyjádření ke kasační stížnosti). Podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024, činila sazba odměny za tento úkon 3 100 Kč. Náleží za něj rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024) a částka odpovídající DPH 21 %. Celkem je tedy stěžovatel povinen žalobci uhradit na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, k čemuž mu Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

[40] Ve vyčíslení nákladů založeném na č. l. 15 spisu Nejvyššího správního soudu žalobce uplatnil též náhradu nákladů vynaložených na odměnu a náhradu hotových výdajů zástupkyně žalobce za údajný úkon právní služby spočívající v poradě s klientem přesahujícím jednu hodinu. Tento úkon však žalobce nijak nedoložil, proto mu za něj soud náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu